

Oponentský posudek

JANA VANIŠOVÁ: POKUS O HISTORIOGRAFICKOU KOMPARACI ^{GUKANŠO} GAKUŠO A DŽINNÓ ŠÓTÓKI

Diplomantka si zvolila za téma své práce srovnání dvou významných pramenů ke studiu japonských dějin – ^{GUKANŠO} GUKANŠO a Džinnó šótóki. Obě díla jsou bezesporu primárně díla historiografická, nicméně nemalá je i jejich hodnota literární, což umožňuje mnohavrstevný přístup k jejich analýze.

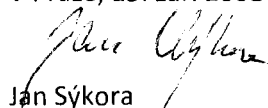
Autorka rozdělila svoji práci do několika, blíže neurčitých kapitol (neurčitých v tom smyslu, že nejsou standardně číslovány a děleny na subkapitoly). Nejprve zasazuje obě díla do kontextu dřívějších historiografických pramenů a poté srovnává jejich autory, dobu a okolnosti jejich vzniku a myšlenkový odkaz, jehož jsou nositeli. Na samém konci práce se pak zabývá jejich „interpretačními klíči“ a srovnává odlišné přístupy k ideální formě vlády. Téma celé práce i otázky, které nastolují jednotlivé kapitoly je více než nosné a poskytují autorce dosti příležitostí, aby prokázala erudici studovaného japanisty. Bohužel autorka této možnosti ani zčásti nevyužila.

Autorka se ani nesnaží zachovávat formální logickou strukturu – například otázku autorství zpracovává ve třech „kapitolách“ (Džien, Kitabatake Čikafusa, Džien vs. Čikafusa), zatímco popisem „účelu“ se zabývá jen v jedné kapitole, kterou dále dělí na tři subkapitoly (Gukanšo, Džinnó šótóki, Gukanšo vs. Džinnó šótóki). Základním problémem je však hloubka zpracování jednotlivých témat. V úvodu například konstatuje, že pro snazší zasazení do kontextu historiografické literatury bude první kapitola věnována dřívějším historiografickým textům. O každé historické kronice se však zmiňuje na pouhých 20 řádcích, takže o žádném „zasazení do kontextu“ nemůže být ani řeč. Obdobně povrchní je pak i analýza všech dalších částí – problém je pouze nastíněn na dvou či třech stránkách, aniž by byl hlouběji analyzován či diskutován. Například srovnání názorů na ideální vládu provádí autorka na jedné jediné stránce!

V práci je plno nepřesností (např. Michele Marra není žena ale profesor japonské literatury a estetiky – viz. str. 2), gramatických chyb (str. 2 – „tyto tradice posloužili“; str. 5 – „zároveň však kompilátoři měli přístup k písemným pramenům, které se však do dnešní doby nedochovali“) a nedůsledností (na začátku práce tvrdí, že všechna japonská slova bude uvádět v české transkripci, ale na str. 39 používá termíny *yo* či *matsudai*; na str. 20 píše „Gotoba“ zatímco na str. 39 „Go-Toba“). Na několika místech chybí i uvedení přesné citace pramene (například na str. 27 cituje z práce Ch. Hambricka, aniž by uvedla citační údaj).

Všechny výše uvedené nepřesnosti lze přičíst na úkor spěchu při závěrečných korekturách a lze je do jisté míry přehlédnout. Co však nelze odpustit, je skutečnost, že autorka píše práci o dvou historiografických pramenech, které zřejmě vůbec neměla v ruce – pracuje totiž výhradně s anglickými překlady, resp. s částečným překladem do moderní japonštiny, který vyšel v populární edici *Nihon meičo* (nikoli „*meiša*“ jak autorka uvádí v seznamu literatury). Zůstává proto otázkou, zda takováto práce - i co do rozsahu (včetně seznamu literatury pouhých 60 stran) – splňuje požadavky kladené na diplomovou magisterskou práci.

V Praze, 15. září 2008

Jan Sýkora
ÚDLV FF UK